

Pojęciem sprawiedliwości zajmowali się już filozofowie w starożytnej Grecji i w Rzymie.

Również w Starym Testamencie Bóg jawi się jako „sprawiedliwy”. W Nowym Testamencie sprawiedliwym nazywa się sam Jezus.

Pojęciem sprawiedliwości zajmuje się także społeczna nauka Kościoła, która korzysta z całego bogactwa myśli filozoficznej, teologicznej i społecznej od najdawniejszych czasów. Jednak trzeba zauważyć, że katolicką naukę społeczną zapoczątkował papież Leon XIII, który w encyklice *Rerum novarum* zwrócił uwagę na nowy problem, który pojawił się po rewolucji przemysłowej – problem sprawiedliwości społecznej.

Powyższy artykuł podejmuje refleksję na temat pojęcia sprawiedliwości przede wszystkim w kontekście nauczania Jana Pawła II.

Jan Paweł II wymienia różne formy sprawiedliwości, które należą się człowiekowi i słusznie zauważa, że każdy człowiek ma swoją godność i swoje prawa. W swym nauczaniu podkreślał, że sprawiedliwość sama nie wystarcza i dlatego łączył ją z miłosierdziem, które uważał za głębsze źródło sprawiedliwości. Uważał, że miłość uzdalnia do praktykowania sprawiedliwości i jest największym przykazaniem społecznym, natomiast miłosierdzie według papieża dopełnia sprawiedliwość społeczną. Przemyślenia na temat sprawiedliwości zawarte w nauczaniu Jana Pawła II ukazują ogromną mądrość w personalistycznym podejściu do człowieka, który żyje w określonej społeczności i w określonym kontekście historycznym.

Warto podkreślić fakt, że papież często występował jako obrońca praw każdego człowieka i uważał, że każdy ma prawo do życia w sprawiedliwości i miłości. Jednak trzeba zauważyć, że na początku pontyfikatu często nauczanie Jana Pawła II spotykało się z krytyką i z niezrozumieniem, kiedy stawał w obronie praw i godności każdego człowieka.

Podsumowując można stwierdzić, że pojęcie sprawiedliwości na przestrzeni wieków było różnie definiowane i różnie pojmowane. Jednak refleksje na temat sprawiedliwości można zakończyć słowami Jana Pawła II „ czy sama sprawiedliwość wystarcza?”

Grzegorz Świst

JUSTICE IN THE TEACHING OF JOHN PAUL II

Justice is a fundamental principle of human coexistence and represents a significant moral, ethical and legal value. The concept of justice elicited interest of not only philosophers, but also representatives of various fields of science. The essence of justice is also present in the social doctrine of the Church, which uses the philosophical, theological and

social wealth of our times and the past. The article is devoted to the concept of justice in the context of the teaching of John Paul II. The Pope in his preaching pointed to the deep meaning of the concept of justice and insisted that every man had his dignity and freedoms.

John Paul II often acted as a defender of the rights of every man and noticed that justice alone is not enough. Therefore, he combined justice with mercy and strongly emphasized that mercy is more profound source of justice. The Pope believed that mercy enabled us to practice justice and is a very important value in the life of the society. The thoughts on justice included in the teachings of John Paul II show great wisdom in personalistic approach to a man who lives in a specific community and in the specific period of time. The teaching of John Paul II reveals a deeper look into the very essence of justice, which over the centuries has been variously understood and interpreted differently. However, according to the Pope in interpersonal relations justice alone is not enough.